

Arrest

**nr. 68 673 van 18 oktober 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 juli 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 15 juli 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. GOOSSENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 26 mei 2010 een asielaanvraag in. Hij verklaarde dezelfde dag België te zijn binnengekomen.

1.2. Op 26 mei 2010 stelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vast dat verzoeker reeds op 18 december 2007 in Polen werd aangetroffen.

1.3. Bij aangetekend schrijven van 8 juli 2010 diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in België te worden gemachtigd.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzocht op 10 augustus 2010, gelet op artikel 16.1.c van de Europese verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), de Poolse autoriteiten om de terugname van verzoeker.

1.5. Bij schrijven van 10 augustus 2010 willigden de Poolse autoriteiten het terugnameverzoek in op grond van artikel 16.1.e van de verordening 343/2003/EG.

1.6. Op 21 december 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) en de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard.

1.7. Bij aangetekend schrijven van 23 december 2010 diende verzoeker een nieuwe aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, te worden gemachtigd tot een verblijf in België. Deze aanvraag werd op 9 februari 2011 ontvankelijk verklaard.

1.8. Bij schrijven gedateerd op 3 mei 2011 diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, te worden gemachtigd tot een verblijf in België.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste op 17 mei 2011 dat aanvraag om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden ongegrond is. Deze beslissing, die verzoeker op 16 juni 2011 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.12.2010 werd ingediend door :

[A., T.] [...]

Nationaliteit: Rusland

[...]

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 09.02.2001, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het medisch advies van de controlearts (waarvan kopie in envelop[p]e in bijlage) blijkt het volgende: Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat deze aandoeningen, hoewel dit kan beschouwd worden als pathologie die een reëel risico inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Rusland, Tsjetsjenië.

Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland. Betrokkene kan reizen, maar mantelzorg is evenwel aangewezen.

Wat betreft de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst:

Alle Russische burgers hebben recht op gratis gezondheidszorg die door de overheid gegarandeerd wordt via een systeem van een verplichte ziektekostenverzekering (OMS) – (de overheid selecteert de verzekeringsmaatschappijen in elke regio) die gefinancierd wordt uit de staatsbegroting, belastinginkomsten en andere bronnen.

Gratis gezondheidszorg dekt de volgende diensten: medische bijstand in noodgevallen, ambulante medische dienstverlening (met inbegrip van preventieve behandelingen, diagnoses en behandeling van ziekten, zowel thuis als in poliklinieken) en hospitalisatie. Elke persoon in het OMS-systeem heeft een speciale, plastic ziektekostenverzekeringskaart met een persoonlijk nummer. (Deze kaart wordt afgegeven op basis van een overeenkomst tussen een persoon en een verzekeringsmaatschappij. De burgers krijgen deze overeenkomst en een plastic kaart wanneer ze in het systeem geregistreerd worden.) Deze kaart geeft elke burger toegang tot de gezondheidszorg op het grondgebied van de Russische Federatie, ongeacht zijn woonplaats.

In dag- en nachtziekenhuizen worden de medicijnen door de verzekeringsmaatschappijen van de overheid (OMS) en uit de lokale begroting betaald. Dit betekent dat in deze gevallen gratis medicijnen worden verstrekt aan alle Russische burgers die onder de verplichte ziektekostenverzekering (OMS) vallen. Bij alle noodgevallen en ambulancehulpverlening, niet alleen in klinieken, maar ook in geval van ambulante basiszorgverlening worden de medicijnen door de overheid betaald (gratis voor elke Russische burger, zelfs voor hen die niet onder het OMS-systeem vallen).

Bovendien zijn er in Tsjetsjenië projecten voor mensen met de aandoening van betrokkene van Artsen Zonder Grenzen, International Medical Corps en Interregional Non-Governmental Organisation.

Aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 21.12.2010 niet enkel geldt voor betrokkene maar ook voor de rest van zijn gezin, dienen zij samen terug te keren naar het land van herkomst en kunnen zijn gezinsleden zorgen voor de steun die betrokkene nodig heeft.

Bovendien vermeld het medisch advies niet dat betrokkene arbeidsongeschikt is. Op die manier kan hij zelf instaan voor de (eventuele) kosten die gepaard gaan met de noodzakelijk hulp. Ook van de echtgenote kan worden verondersteld dat zij een steentje bijdraagt in de financiële situatie van het gezin, bij terugkeer naar het land van herkomst.

Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Rusland, Tsjetsjenië – het land waar hij tenslotte ruim 40 jaar verbleef – geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorg aldaar of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Bijgevolg dient betrokkene gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 21.12.2010, en dient hij dringend het grondgebied van de Schengen-Lidstaten te verlaten.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4

november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2004/83/EG).

Hij verstrekt volgende toelichting:

“[...] Alle medische stukken uit het medisch dossier van verzoeker [wijzen] er op [...] dat verzoeker lijdt aan een pathologie die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt;”.

3.2. Verweerder merkt in de nota met opmerkingen op dat verzoeker geen concrete gegevens of bewijskrachtige stukken aanbrengt waaruit kan afgeleid worden dat er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat verzoeker een risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Verder stelt verweerder dat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar de richtlijn 2004/38/EG, nu deze werd geïntegreerd in de Belgische rechtsorde.

3.3.1. De Raad benadrukt dat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, verzoeker dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In casu dient te worden vastgesteld dat verweerder aanvaardt dat de aandoening waaraan verzoeker lijdt kan worden beschouwd als zijnde een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat wordt behandeld. Verweerder oordeelde evenwel, na de medische situatie van verzoeker te hebben voorgelegd aan een ambtenaar-geneesheer, dat de aandoening van verzoeker geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling omdat er voor de aandoening waaraan verzoeker lijdt een behandeling beschikbaar is in Rusland (Tsjetsjenië), die toegankelijk is voor verzoeker. Verzoeker betwist, laat staan weerlegt, deze vaststelling niet. Hij voegt bij zijn verzoekschrift twee medische attesten die zijn gezondheidsproblematiek bevestigen, maar toont hiermee niet aan dat de met stukken onderbouwde stelling van verweerder, dat de vereiste medische behandeling in Rusland kan verkregen worden en deze behandeling voor verzoeker toegankelijk is, niet correct of kennelijk onredelijk is. Verzoeker maakt een schending van artikel 3 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

3.3.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de richtlijn 2004/83/EG – waarbij wordt opgemerkt dat verweerder er ten onrechte vanuit gaat dat verzoeker de schending van richtlijn 2004/38/EG inriep – moet verder worden vastgesteld dat, los van de vraag naar de directe werking van de bepalingen vervat in deze richtlijn, verzoeker nalaat te duiden welke specifieke bepaling van deze richtlijn volgens hem werd geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing en evenmin toelicht op welke wijze deze bepaling zou zijn geschonden. Dit onderdeel van het middel is bijgevolg onontvankelijk.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK